

AMIE BELGIE VZW

Dertig jaar aandacht voor kinderen ver weg

Mond-tot-mondreclame is het voornaamste promotiemiddel van AMIE. Ingezamelde euro's zijn immers voor kinderen overal ter wereld, niet voor onkosten hier. Het blijkt goede reclame, want sinds 1980 laten peetouders honderden jonge mensen op school gaan en kwamen tientallen projecten tot bloei.

Jozefien VAN HUFFEL

Estrelita schrijft naar België. „Het was een hele opluchting te vernemen dat de financiële problemen werden verholpen. Zo kan ik mijn levensdoel bereiken. Naast de technische aspecten brengt de school me ook veel andere waarden bij die ik levenslang zal koesteren.” De familie van Estrelita, een meisje uit de Filippijnen, kon haar hogere studies niet betalen. AMIE België vond voor haar een peetouder die haar die kans wel kan geven.

„Peterschappen zijn onze voornaamste activiteit, in drie verschillende vormen”, vertelt vrijwilliger Mark Bolsens. „Sommige kinderen krijgen hun hele schoolcarrière lang steun van een peter of meter. Getalenteerde jongeren die niet de middelen hebben voor hogere studies helpen we via een beroepspeterschap van twee tot vijf jaar. Voorts is het ook mogelijk om een hele klas te steunen.”

„Daarbij gaat het vooral over beroepsscholen die behoefte hebben aan materieel”, vult Marleen Lanckman aan. „Zo geef ikzelf bijvoorbeeld een bijdrage voor gehandicapte kinderen in Thailand. Ze volgen computercursussen waardoor ze wel degelijk aan werk geraken.”

Kinderen en jongeren in Kenia en Peru, Haïti en Guatemala. Dat zij vandaag leven in het hart van tientallen Belgen, hebben ze te danken aan een vrouw uit Geel die der-

Ex-petekinderen verstrekken gratis medische hulp aan kinderen van nu. © AMIE

tig jaar geleden naar een boekenbeurs ging. Huidig AMIE-voorzitter Rob Tas: „Ze maakte daar kennis met de Canadese arts Marcel-Charles Roy. Hij had een organisatie opgericht voor de kinderen die het slachtoffer waren van de oorlog in Cambodja: AMIE. De man kwam spreken op haar school en met een aantal medewerkers werd uiteindelijk een Belgische organisatie gestart.”

De keuze voor mond-tot-mondreclame en het streven om elke euro van de peters daadwerkelijk naar de kinderen te laten gaan, zijn een erfenis van de stichters van toen.

„In 1991 was ik met de KAJ op inleefreis in de Filippijnen”, illustreert Bolsens. „Zuster

Marie-Jo sprak me aan: ‘Vóór je huiswaarts keert, moet je toch nog een petekind adopteren.’ Dat bleek via AMIE te gaan. Sindsdien keerde ik elk jaar terug, al zijn de zusters inmiddels verdwenen.”

Zoals de zusters in de Filippijnen, bleken de contacten van AMIE in het buitenland vaak Belgische missionarissen. „Je kon er echt een gezicht op plakken. Dat sprak de steungevers aan”, zegt Rob Tas. „In de toe-

komst zullen we vooral met leken van ter plaatse werken.” „Op een bepaalde manier zetten we de projecten van de missionarissen voort”, knikt Marleen Lanckman.

Behalve voor peterschappen zoekt AMIE ook steun voor projecten, eenmalige zowel als langlopende. Een mooi verhaal is bijvoorbeeld dat van de Free Clinic nabij Manila in de Filippijnen. Bewoners van krottenwijken en petekinderen krijgen via die ambulante kliniek een keer in de twee maanden medische en tandheelkundige zorgen, geneesmiddelen, vitaminen en informatie over tandhygiëne. „Wij leveren de medicijnen en het materieel”, vertelt Rob Tas. „En de dokters, tandartsen en verpleegkundigen werken gratis, want het zijn allemaal ex-petekinderen die dankzij AMIE konden studeren.”

Onlangs bekostigde AMIE ook een waterleiding in een klein dorp in Kenia. „Vóór de schooldag kon beginnen, moesten de kinderen er met water sleuren”, vertelt Tas. „De waterleiding veroorzaakte een revolutie, en niet enkel voor de kinderen. De dorpingen wilden ook graag op de leiding worden aangesloten. Wij lieten de greppels open, maar vertelden hen dat ze zelf financiering moesten zoeken. Binnen de dag was het geld gevonden en heel snel lag er een tweede leiding naast de onze.”

De vrijwilligers van AMIE zijn bescheiden doeners. Maar ook grote dromers. „Stel nu dat een van onze petekinderen later de Nobelprijs voor de Vrede zou winnen. Dat zou toch mooi zijn”, mijmert Tas. „Als je niet meer kunt dromen, ben je enkel nog een organisatie voor de organisatie zelf.”

De kinderen en jongeren van de wereld, ze droomden mee.

De kinderen in deze klas in de Filippijnen raken verder met een klein beetje hulp van peetouders in België. © AMIE

Meer info via 014 72 00 28, r.tas@amie-be.org of www.amie-be.org.